

πλυθῶσιν ἐν ἀργυρᾷ λεκάνῃ, ἐβοήθει αὐτοὺς ν' ἀπεκδυθῶσι τῶν θωράκων αὐτῶν.

Οἱ ἱππῶται εὐχαρίστως ἐδέχοντο τὰς προθυμίας ὑπηρεσίας τοῦ Γοντράν. Ἦν νόουν καλῶς ὅτι ἀπαξ εἰσελθόντες εἰς τὸν πύργον, ἂν ἀνεγνωρίζοντο, ἡδυνάτουν ν' ἀντισταθῶσιν· ἐκράτησαν λοιπὸν ἀντὶ ἄλλου ὅπλου, μικρὸν μόνον ἐγχειρίδιον προσηρμοσμένον ἐν τῇ ζώνῃ αὐτῶν.

Ἦτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι τῆς αἰθούσης, ὅτε ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ, θέλων νὰ δώσῃ εὐνοϊκὴν ιδέαν περὶ τῆς φιλοξενίας του εἰς στρατιώτας δυναμένους νὰ συλλάβωσι τὸν στρατάρχην, ἤλθε ζητῶν αὐτοὺς καὶ τοὺς ὠδήγησεν ὑπὸ πυκνὸν φύλλωμα, ἔνθα ἀναψυκτικὰ εἶχον παρασκευασθῆ.

Ἡ κόμησσα, κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Κλοτίλδην προεχώρησε πρὸς τοὺς ξένους, ὁ Διδιὲ ἐχαίρεισεν αὐτοὺς ἐγκαρδίως καὶ πάντες ἐκαθέστησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ πρόγευμα ἤρξατο ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, διότι ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων κατείχετο ὑπὸ τῶν ιδίων αὐτοῦ σκέψεων.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ ἠγέρθη καὶ τείνων τὸ ποτήριόν του εἶπε :

— Φίλοι μου, εἴθε ἡμέραν τινὰ ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος νὰ ἐκδικήσῃ τὸν καλὸν βασιλέα μας διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ δουκὸς Βουρβόνου! Εἴθε ὁ λειποτάκτης οὗτος νὰ πλανᾶται ὡς ἐπαίτης εἰς τὴν γῆν τῆς ἐξορίας καὶ νὰ τὸν δεικνύωσι διὰ τοῦ δακτύλου ὡς κατηραμένον!

— Ὁ Θεὸς νὰ εἰσακούσῃ τὴν εὐχὴν σας, εὐγενὴς κόμη! εἶπεν ὁ Πομπεράν, ἂν μὴ πρότερον συλλάβωμεν τὸν στρατάρχην πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὰς Ἀλπεῖς.

Καὶ ἠγέρθη, ὡς καὶ ὁ πρίγκηψ, καὶ ἀμφότεροι συνέκρουσαν τὰ ποτήρια αὐτῶν μετ' οὗ τοῦ κόμητος.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ ὑπέλαβεν :

— Δὲν εἰζεύρω, ἄλλως τε, κατὰ πόσον θὰ εὐδοκίμησῃ ὁ κύριος Βουρβόνος εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἰσπανίας. Ἄν δὲν ἡδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὀλίγον ἀπότομον οἰκειότητα τοῦ ἐξαδέλφου του Φραγκίσκου τοῦ Α', πῶς θὰ ὑποφέρῃ τὴν σοδαρὰν συμπεριφορὰν ξένου βασιλέως; Πῶς οἱ Ἰσπανοὶ εὐγενεῖς θὰ ὑποδεχθῶσι τὸν Γάλλον ἀρχηγόν, ὅστις δις ἐπολέμησε τὸν πάππαν;

— Καὶ ὅστις δις τὸν ἐνίκησεν, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν.

— Ὁ κύριος στρατάρχης ἐξετέλει τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως, εἶπεν ἀνυπομόως ὁ Διδιὲ· ὁ βασιλεὺς μόνον εἶναι ἔνοχος ἂν ἔπταισεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν πιστῶν καθολικῶν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ συνωφρῶθη καὶ ἠτένισε τὸν ἀνεψιόν του ὀργίλως.

— Φραγκίσκος ὁ Α', ὑπέλαβεν, εὐγενῶς ἀνεγνώρισε τὸ λάθος του καὶ ἀπέδειξε τὴν μετάνοιάν του. Δὲν θὰ ὑποφέρω εἰς τὸν οἶκόν μου νὰ λεχθῇ τι ἐναντίον τοῦ καλλιτέρου καὶ τοῦ μεγαλειτέρου τῶν βασιλέων. Εἴξευρε, κύριε ἀνεψιέ μου, ὅτι οὐδεὶς, ἀπὸ τοῦ πολέμου ἐκείνου, ἐφάνη

μᾶλλον ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

— Ἐχει δίκαιον ὁ κύριος κόμης, εἶπε τότε ὁ πρίγκηψ· ὁ βασιλεὺς δὲν ἔκαυσε τόσους αἰρετικούς ἐξαιρέσει τῶν στρατιωτικῶν; Δὲν πνίγει, κρεμᾷ καὶ καίει καθ' ἐκάστην πάντας τοὺς ὡς αἰρετικούς ὑπόπτους;

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἀνεκάλεσαν πάσας τὰς θλιβεράς ἀναμνήσεις, ὥς ἡ Κλοτίλδην ἐζήτηε ν' ἀποπνίξῃ ἐν τῇ ψυχῇ της. Κρύπτουσα δὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της :

— ὦ! κατηραμένος ἔστω ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὁ φονεὺς τοῦ λαοῦ του! ἐψιθύρι-σεν.

Ἡ κραυγὴ αὕτη τῆς ὑπερτάτης ἀπελπισίας, ἥς μόνον ὁ Διδιὲ ἀντελήφθη, ἀντήχησεν ὡς ἐπώδυνος ἡχώ ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εὐχαρίστως θὰ ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν του ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν ἀτυχῇ ἐκείνην κόρην.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Πομπεράν, ὅστις ἐφοβεῖτο μὴ ὁ κύριός του προδοθῇ, πίνω εἰς ὑγίειαν τοῦ χριστιανικωτάτου βασιλέως μας!

Ἐνῶ πάντες οἱ συνδαιτυμόνες ἠγείροντο ἵνα πῶσιν, ἡ νεαρὰ κόρη μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς, ἀπῆλθε τῆς τραπέζης. Διηυθύνθη δὲ εἰς δεινδοστοιχίαν καστανεῶν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὐρίσκετο θρανίον ἐκ βρύων κεκρυμμένον ὡς φωλεὰ ἐν τῷ φυλλώματι.

Ἐκεῖ μόνῃ ἀνεμνήσθη τῶν προσφιλῶν αὐτῇ νεκρῶν, καὶ εἶδεν αὐτοὺς ὡς ἐν ὀράματι δεικνύοντας τὰς χαινούσας αὐτῶν πληγὰς καὶ λέγοντας αὐτῇ : «Μὴ διανοεῖσαι τὴν ἐκδίκησιν, τέκνον μου, ἀλλὰ τὴν συγγνώμην!»

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια)

IB'

ὑπὸ τὴν προσωπίδα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνακρίσεως, ὁ τζέντλμαν ὑπάλληλος ἔλαβεν ἐπιστολήν, γεγραμμένην δι' ὠραίας καὶ λεπτῆς γραφῆς, ἐκ τῆς ὁποίας εὐκόλως ἡδύνато νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν γυναικεῖαν χεῖρα.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ περικαλλύμματος ὑπῆρχεν ἡ ἐπιγραφή : «Πρὸς τὸν κύριον Ἰβάν Ἰβάνοβιτς Βαντρίκ», ὁ τζέντλμαν ὑπάλληλος, ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν μετὰ συναίσθησιν πλήρους δικαιοσύνης, διότι πρὸς αὐτὸν καὶ μόνον ἀπηυθύνετο.

Ὁ κ. Βαντρίκ, οὐχὶ ἄνευ αὐταρεσκείας, ἀνέγνωσε τὴν γυναικεῖαν ἐπιστολήν, ἐν ἣ περιείχοντο αἱ ἐπόμεναι γραμμαῖ :

1. Ὁρα εἰκόνα φύλλου 458.

«Ἄν ἔχη δι' ὑμᾶς σημασίαν τινὰ ἡ παράκλησις νεαρᾶς καὶ ὠραίας γυναικὸς, λησμονήσατε διὰ τὴν προσεχῆ ἐσπέραν τὰς ἀνυποφόρους ἀνιάρους ἐργασίας σας καὶ ἔλθετε εἰς τὸν χορὸν μεταμφιεσμένων τῆς Λέσχης τῶν Εὐγενῶν. Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σας πείσω ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι δὲν θὰ μεταμεληθῆτε, ὅτι διήλθατε ἀσκόπως τὴν ἐσπέραν σας».

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀνυπόγραφος, ἀλλ' ὁ Ἰβάν Βαντρίκ, ἐξοικειωμένος πρὸς τοιοῦτον εἶδους ἐπιστολάς, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς γυναικεῖας προελεύσεως αὐτῆς, ἥτις ἐφάνέρωσε τὰ πάντα καὶ ἡ γραφὴ, καὶ τὸ ἐλαφρὸν ἄρωμα, καὶ ὁ χρωματιστὸς χάρτης μετὰ κοσμημάτων, καὶ τὸ κομψὸν περικάλυμμα, ἐνὶ λόγῳ, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν ὅτι ἐγράφη ἀπὸ «γυναικεῖα χεράκι», καὶ ὁ κ. Βαντρίκ εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ νομίσῃ ὅτι ἦτο καρδιοφάγος. Μόνῃ ἡ γραφὴ τῷ ἦτο ὅλως ἄγνωστος, καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦτο τὸν ἠνάγκασε πρὸς στιγμὴν νὰ ἀμφιβάλῃ, μήπως κρύπτεται ἐδῶ καμμία ἀπάτη;

«Ἀλλ' ἂν ὑποθέσῃ τις ὅτι εἶνε τοῦτο ἀστείότης φίλου τινός, διελογίσθη ὁ Βαντρίκ, δὲν ὑπάρχει καὶ ἀφορμὴ νὰ μὴ ὑπάγῃ, διότι ὁ χορὸς δὲν εἶνε ἐκ τῶν τοῦ συρφετοῦ».

Καὶ τῶνόντι, ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ὁ χορὸς οὗτος ὑπὲρ φιланθρωπικοῦ σκοποῦ, καὶ εἰς αὐτὸν θὰ ἐλάμβανον μέρος οἱ μᾶλλον ἐξέχοντες ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος ὑπάλληλος ἐφρόνει ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐξεχόντων, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ, μ' ὅλην τὴν ἀνώνυμον πρόσκλησιν.

* *

Ἡ αἰθουσα τῆς Λέσχης τῶν Εὐγενῶν ἔπλεεν ἐν τῷ φωτί. Ποικιλόχρους ἀριθμοὶ ἐπισκεπτῶν, ἐν ᾧ ὑπερεῖχε τὸ μέλαν χρώμα τῶν φράκων καὶ τῶν δομινῶν, συνωθεῖτο ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ καὶ εἰς τὰς παρακειμένας αὐτῇ στοάς. Δύο ὀρχήστραι ἀνέκρουον κατὰ διαδοχὴν καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπληροῦτο ἤδη ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως ἐκείνης, ἥτις εἶνε συνέπεια τοῦ ἀνθρωπίνου συνωστισμοῦ.

Ὁ κ. Βαντρίκ, μεμονωμένος ἀπὸ μιάς ἤδη ὥρας, περιήρχετο ἀπὸ ἀγωνίας εἰς ἀγωνίαν, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν μεταμφιεσμένων ἐκείνων, ἥτις, ὥρισεν αὐτῷ συνέντευξιν καὶ ἐκ τῶν προσώπων τῶν συναντωμένων φίλων του, ἐκείνον, ὅστις ἐξέλεξεν αὐτὸν θῦμα τῆς ἀπάτης του. Ὁ κ. Βαντρίκ ἤρξατο ἤδη ἀνυπομονῶν, διότι, ἐφ' ὅσον παρήρχετο ὁ καιρὸς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐνόμιζεν ὅτι ἡστέθησαν εἰς βάρος του, ὅτε αἰφνης ἡσθάνθη ἐπὶ τοῦ ὄμου του ἐλαφρὸν κτύπημα διὰ ριπιδίου.

Ὁ κ. Βαντρίκ στραφεὶς εἶδε εὐσωμον γυναῖκα, ἥτις ἐθεώρει αὐτὸν οὕτω, ὥστε ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι, τὸ διὰ τοῦ ριπιδίου κτύπημα δὲν ἦτο λάθος ἐκ μέρους τῆς οὗτε τυχαῖον τι.

Ἦτο αὕτη ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένη

εἰς καλύπτραν (capuchon), ἐξ οὗ ἦτο ὅλως ἀδύνατον νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν χροιάν τῆς κόμης τῆς· τὸ πυκνὸν τρίχαπτον τῆς βελουδίνης ἡμιπροσωπίδος τῆς ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς ἅπαν τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου αὐτῆς, καὶ ἅπαντα ἡ περιβολὴ τῆς διεκρίνετο διὰ τῆς κομψῆς καὶ ἐξεζητημένης ἐκείνης σεμνοπρεπείας, μεθ' ἧς πρὸς διάκρισιν ἐκ τῶν κοκοτῶν, ἐπίστανται, ὅταν θέλωσι, νὰ παρουσιάζωνται «αἱ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαι», ἐν περιπτώσει ραδιοϋργίας.

Ἡ καρδιά τοῦ ἀνιδνῶτος Βαντρικ ἀνεσκίρτησεν, ἀλλ' οὐχ ἥσσον διηύθυνεν ἐπὶ τῆς μεταμφιεσμένης, ἐκπληκτον καὶ ἐρωτηματικὸν βλέμμα.

— Εἶσαι μόνος; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ γυνή.

— Ὡς βλέπεις, ἐμεῖδιάσεν ὁ Βαντρικ, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ τις ἦτο «ἡ ἀγνωστος» αὐτή.

— Καὶ ἐγὼ ὡσάυτως εἶμαι μόνη... καὶ στενοχωροῦμαι... Θέλεις νὰ μοὶ δώσῃς τὸν βραχίονά σου;

— Ἄν ἐπιθυμῇς!

Καὶ ὁ Βαντρικ οὐχὶ ἀδεξίως ἐπρότεινε τὸν βραχίονά του.

Ἡ γυνὴ μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπερείσθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐχώρησαν οὕτω πρὸς τὴν αἰθουσαν.

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ ἀνακριτής, οὐ σμικρὰν αἰσθανόμενος εὐχαρίστησιν, ὅτι δύναται νὰ ἐπιδειχθῇ, περιπατῶν ἐπὶ παρυσίᾳ πάντων μετὰ τοιαύτης «κομποπρεπείας» καὶ διακεκριμένης μεταμφιεσμένης. Μὰ τὸν Θεόν, εἶνε παράδοξον!... πρέπει νὰ σοὶ εἰπῶ, ὅτι ἔχω τόσον πεπειραμένον ἄνθρωπον, ὥστε ἀμέσως ἀναγνωρίζω ὑπὸ τὴν προσωπίδα κάθε γνωστῆς μου γυναῖκα, καὶ ὅμως, σὲ δὲν δύναμαι νὰ σὲ γνωρίσω, καὶ δὲν εἰδεύω τί συμβαίνει.

— Ἀπλούστατον, ἐσυνείθισες νὰ γνωρίζῃς τοὺς γνωρίμους σου, ἐγὼ ὅμως σοὶ εἶμαι ἀγνωστος, εἶπεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Τότε, διατί μ' ἐπλησίασες;

— Διότι ἐγὼ σὲ γνωρίζω.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν σὲ γνωρίζω!

— Ὅχι, καὶ σὺ μὲ γνωρίζεις... Δὲν εἴμεθα μὲν γνωρίμοι, ἀλλὰ γνωρίζομεθα.

— Ὁραία περίστασις νὰ γνωρισθῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον! ἀνέκραξεν ὁ ὑπάλληλος, μεθ' ἀβρότητας καὶ ἐκφραστικῶς θλίβων τὰ δάκτυλα τῆς ντάμας του.

— Σοὺ ἔρχεστε; παρετήρησεν αὐτὴ μετ' ἐλαφρῆς χροῖας εἰρωνείας.

— Διατί ὄχι... Ὁ χορὸς μεταμφιεσμένων ἔχει καὶ τοῦτο τὸ καλόν, ὥστε νὰ κατορθῶνῃ κανεὶς νὰ κάμῃ τὰς εὐχαριστοτέρας γνωριμίας.

Ἄν τὸ πυκνὸν τρίχαπτον δὲν ἐκάλυπτε τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου τῆς ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Βαντρικ γυναικός, εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ οὗτος, ὅποῖον περιφρονητικὸν μειδίαμα διέτρεξε τὰ χεῖλη τῆς εἰς τὴν τελευταίαν προφερθεῖσαν ἀχρεϊότητα. Ἀλλ' ὁ Βαντρικ, χάρις εἰς τὸ τρίχαπτον, οὐδὲν παρετήρησε καὶ ἐξηκολούθει ὦν εὐτυχής.

— Ἀλλὰ, ἐξηγήσέ μου, παρακαλῶ, ἐπέμενε οὗτος. Τί σοὺ ἤλθε νὰ πλησιάσῃς ἐμὲ κυρίως, καὶ ὄχι κανένα ἄλλον;

— Διότι ἤθελον νὰ πλησιάσω μόνον σέ· νομίζω ὅτι τοῦτο εἶνε ἀπλούστατον.

— Ναί, ἀλλὰ σὺ δὲν μοὶ εἶσαι γνωστή.

— Πόσον εἴσθε ἀφελῆς! Μήπως μόνον εἰς τοὺς γνωστούς πλησιάζουν οἱ μεταμφιεσμένοι; Ἀρκεῖ ὅτι σὲ γνωρίζω, φέρω προσωπίδα καὶ εἶνε δικαίωμά μου νὰ πλησιάσω ὅποιονδήποτε θέλω· ἔπειτα εἶμαι νέα καὶ σὲ βεβαίως, δὲν εἶμαι διόλου ἀσχημὸς καὶ τοῦτο ἀκόμη περισσότερο ἐνίσχυει τὸ δικαίωμά μου. Σὰς ἀρκεῖ τοῦτο;

— Χμ... περίεργον! διελογίζετο αὐτὰρέσκως ὁ Βαντρικ, μήπως ἐδῶ μέσα εἰς τὴν αἰθουσαν αὐτὴν δὲν ἔχετε κανένα ἄλλον γνωρίμον;

— Ἀπ' ἐναντίας, πάρα πολλούς.

— Αἶ, τότε διατί ἐξελέξατε ἐμέ, ἀνθρώπον ἀγνωστον;

— Διότι, πρῶτον, τοῦτο εἶνε ἰδιοτροπία μου, ἔπειτα, διατί νὰ μὴ γνωρισθῶ καὶ μαζὺ σας;

— Ὡ, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος! προθυμώτατος! ἀνέκραξεν ὁ κ. Βαντρικ, θλίβων ἐκ νέου τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν ὥστε ἡ γνωριμία μας νὰ εἶνε εὐχάριστος καὶ διαρκής.

— Χμ! αἰνιγματωδῶς εἶπεν αὐτὴ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον, νομίζω, ἀπὸ σὰς ἐξαρτάται.

— Ἀκουσ' ἐδῶ! μοὺ δίδεις τοιαύτας χρηστὰς ἐλπίδας! μετ' ἐκστάσεως ἀνέκραξεν ὁ ἄχρετος, ὡς πρὸς τοῦτο, Βαντρικ.

— Διατί ὄχι, ἂν ἦσαι ἀξίος, ἐπρόφερεν αὐτὴ εἰς ἀπάντησιν διὰ τοῦ αὐτοῦ αἰνιγματώδους ὕφους.

— Πρόσταζον, καὶ εἶμαι εἰς τοὺς πόδας σου! ἐπιθυμῶ νὰ καταστῶ ὁ ἥρωας σου, ἀλλὰ... τί πρέπει νὰ πράξω, ὅποῖον ἀνδραγάθημα ὀφείλω νὰ ἐκτελέσω ἵνα καταστῶ ἀξίος τῆς εὐνοίας σου;

— Εἶνε τόσον εὐκόλον διὰ σὲ τοῦτο;

— Ὡ, εἶμαι δούλος ὅλων τῶν ὁραίων γυναικῶν! ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη εἰδικότης μου!

— Καὶ ἡ δευτέρα; μετὰ πονηρίας ἠρώτησεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Ἡ δευτέρα... Μμ... Ὅχι, δὲν ἔχω καμμίαν ἄλλην εἰδικότητα.

— Καὶ τὸ διαβεβαιῶς τοῦτο μετὰ τοσαύτης παρρησίας;

— Βεβαίως! Τίς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ δύναται νὰ γνωρίζῃ τοῦτο; Ἀλλὰ, σὺ μήπως γνωρίζεις νὰ ἔχω καμμίαν ἄλλην εἰδικότητα;

— Δηλαδή πῶς νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ... Μήπως ἡ ὑπηρεσία σου, λόγου χάριν, δὲν εἶνε ἡ δευτέρα εἰδικότης σου;

Ὁ κ. Βαντρικ ἐσκυθρώπασεν ἐλαφρῶς... «Τί διάβολο ἤθελε νὰ μοὺ ἐνθυμίσῃ περὶ τῆς δευτέρας εἰδικότητός μου!»

Ὁ κ. Βαντρικ δὲν ἠγάπα ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ τὴν περὶ τῆς ὑπηρεσίας του συνδιάλεξιν.

Ἡ μεταμφιεσμένη ἀμέσως παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐπιδεξίως ἔσπευσε νὰ στρέψῃ τὸ θέμα τῆς συνδιάλεξεως, ἡ περαιτέρω ἀ-

νάπτυξις τοῦ ὁποίου, δὲν θὰ ἦτο ἴσως τοσοῦτον εὐχάριστος διὰ τὸν ἱππότην τῆς.

Μετ' εἰδικότητος αὕτη διηύθυνε τὴν ἐπιδεξίαν, ζωηράν, παιγνιώδη καὶ συγχρόνως μὴ στερουμένην εὐφυΐας συνδιάλεξιν ἐπὶ τῶν ζωηρῶν ἐκείνων θεμάτων, ἀτινα ἡ ἐρεθιστικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν μεταμφιεσμένων καὶ τὸ ἀπόκρυφον τῆς προσωπίδος παρουσιάζει διὰ τῆς συνήθους τέχνης καὶ τρόπου, ὑπὸ γυναικὸς τοσοῦτον ἐπαγωγῶ καὶ ἐκλυστικῶς ἐνδιαφέροντος.

Ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας, ὁ ἐπιπόλαιος Βαντρικ ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν ἀπορροφημένος, παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ἐν τουλάχιστον χειρόκτιον, ὅπερ δὲν τῷ ἠρήθη, καὶ ἐπέισθη ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη, τρυφερὰ καὶ ἀβρὰ χεῖρ, μετὰ μακρῶν δακτύλων, ἐφ' ὧν ἀπήστραπτον πολὺ τιμοὶ τινες δακτύλιοι, ἐπλάσθη ὑπὸ τῆς φύσεως τοσοῦτον τελεία, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι, γυνὴ κατέχουσα τόσον ζωηροῦς καὶ ὁραίους ὀφθαλμούς, τοιοῦτον χρῶμα καὶ δροσερότητα, τοσοῦτον νεανικὴν τὴν φωνήν, τοιοῦτον πόδα καὶ τοιαύτην χεῖρα, ἀναμφιδόλως θὰ ἦτο ὁραία, νέα, καὶ εἰς ἄκρον ἐπέραστος. Καὶ ἐν τῇ γοητείᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ διετέλει, ἐσχημάτισε πεποίησιν ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μετὰ «γυναικὸς ὑψηλῆς περιωπῆς» καὶ τοῦτο λίαν ἐκολάκευε τὴν καρδιοφάγον περιφιλαυτίαν του.

— Ἀκουσε, εἶπεν οὗτος παρατηρῶν τὸ ὥρολόγιόν του, εἶνε πλέον ἀργά... μοὺ ἐπιτρέπεις νὰ σοὶ προτείνω νὰ συνδειπνήσωμεν καὶ νὰ πῶμεν, ἔστω πρὸς χάριν τῆς εὐτυχούς περιστάσεως, ἥτις σοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ μὲ ἐγγίσης διὰ τοῦ ριπιδίου σου;

— Εὐχαρίστως, συνήνεσεν αὕτη, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ δειπνήσω, ἂν θέλῃς ὅμως, παγαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐκεῖ θὰ εἴμεθα πλέον ἡσυχοὶ καὶ θὰ δειπνήσωμεν καλλίτερον καὶ μετὰ μεγαλειτέρας ὀρέξεως... Ἐν γένει δὲν ἀγαπῶ τὰ δεῖπνα εἰς τὰ κοινὰ μέρη, καὶ εὕρισκω ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν μου εἶνε καλλίτερον.

Ὁ κ. Βαντρικ λίαν ἐξεπλάγχθη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρόσκλησιν καὶ εὐρέθη ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἠγνῶε τί νὰ σκεφθῇ, πῶς νὰ ὑπάγῃ αἰφνης, κατὰ τὴν νύκτα νὰ δειπνήσῃ μετ' ἀγνώστου γυναικός, εἰς ἀγνωστον οἰκίαν, καὶ ἔπειτα νὰ μὴ τοῦ στοιχίσῃ ἄρα πολὺ ἀκριβὰ ἡ τοιαύτη φιλοφρόνησις;... Ἰσως ἐκεῖ εὕρισκεται ὁ σύζυγός τῆς, ἡ ἀδελφός... μὴ εἶνε τοῦτο καμμία πλεκτάνη;... Καὶ ἂν δὲν ἔχη οὕτω, μήπως εἶνε καμμία κοκότα ὑψηλῆς περιωπῆς, τῆς ὁποίας τὴν φιλοξενίαν ἐνδεχόμενον νὰ πληρώσῃ τόσον, ὅσον δὲν θὰ ἤρκει τὸ ἐν τῷ χρηματοφυλακείῳ του ὑπάρχον ποσὸν κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ